

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівської“.

Передплата у Львові
в місяці давніше
часопис Гавемана ч. 9 і
в п. к. Старостах на
провінції:
на цілий рік К. 4-80
на пів року . . . 2-40
на чверть року . . . 1-20
місячно . . . —40
Поодинокі числа 2 с.
з поштовою пере-
сылкою:
на цілий рік К. 10-80
на пів року . . . 5-40
на чверть року . . . 2-70
місячно . . . —90
Поодинокі числа 6 с.

Виходить у Львові щодня (крім неділь і гр. свят. свят.) о 5-ій годині по полудні.
Редакція і
Адміністрація: уязки
Чарнецького ч. 12.
Листьма приймають е-
лаш зранковані.
Функціям звертають увагу на окремі жадачі і на додержанні оплати поштової.
Реміям і дії кобачача-
рвані від оклади поштової.

Вісті політичні.

(Русь виборчий. — Народи міністрів. — Розрухи в Румунії. — Справа хінська. — З по-
будовою Африки.)

Зі Станиславова доносять польські газети, що там дня 28 с. м. відбули ся дуже бурливі збори передвиборчі, на котрих виступали яко кандидати: о. Баріш з Угриянова, др. Евг. Левицький кандидат адвокатський і давній по-сол п. Гурик. Збори відбували ся в сали театральній товариства музичного ім. Монюшки. Бурда розпочала ся по промові о. Струтинського з Яиної, котрий промавляв за кандидатурою о. Баріша. Серед крику і поштуркуванн поломано баряру, побито лямпи і т. п. В Станиславівщині кандидатують після тих газет о. Баріш, о. Мандичевський, радник суду Каранович і др. Евг. Левицький.

Вчора відбували ся дальше наради міністрів в справі босанських залізниць. Щодо головних справ, то вже прийшло до порозуміння, а полагожденн деяких внесень, полишених поки-що на пізнійше, відбуде ся на останній нараді, що має відбути ся в тих днях.

В Румунії вибухли сими днями грізні розрухи між селянами, з причини нового податку від спиритусу. Селяни напали на комісаря і гнали за ним. Завізане військо для привернення ладу обкидано камінем, при чім тяжко ранено капітана і кількох вояків. Вей-

ско зробило ужиток з оружя і поклато трох селян трупом, а сімох поранило. Комісар, за котрим селяни гнали, помер на удар серця.

Як Times доносить, відбула ся дня 26 го с. м. конференція заграничних послів. Ухвалено, щоби до урядників, які мають бути покарані смертю, додано ще князя Ії і князя Лівієн. Та часопись доносить також, що появив ся новий едикт цісарський, заповідаючий покаранн всіх винувників.

В Паотінфу, який як звістно зайняли вже союзні війська, арештовано начальника хінського скарбу за провід в розрухах против чужаців і помордована мисіонарїв. Ёго поставлять перед суд, вложений з представителів всіх держав. — В околицях Кантону — як звідтам доносять — ворохобня ширить ся так дуже, що цісарські війська против неї безсильні.

Дня 27 с. м. відбуло ся урядове проголошенн Трансвалю частию англійської держави. Мимо того Бури не складають оружя. Того самого дня появив ся в північній Наталі значний відділ Бурів і висадив у воздух малий залізничий міст коло Вашбанк. Друга битва відбула ся того самого дня в Оранії в околиці міста Гопштадт. Як Англійці доносять, потерпіли їх війська значні страти, аж коли наспіла поміч, поправило ся положенн Англійців. Після англійських вістий в околиці Гопштадту має бути ще до 15.000 Бурів.

Посольські справозданя п. Ол. Барвіньського

II.

Дня 25 падолиста відбули ся в Бродях в сали ради повітової збори, на котрих здав справозданн посол Барвіньський. Явило ся 4 святихників, 7 святихкої інтелігенції і до сотки селян. — Поміж селянами були і духи противні, на потіху однак скажемо, що з їх рота виривали ся від часу до часу не лише голоси „негодования“ але і сопух горальняний. Видко, що було в чийсь інтенції викликати бучу, однак во виду поважного трактованя справи не лиш справоздавцем, але і самими селянами, господин Носевич зарядив скорн але „тайнственнне сіракошінненн і устраниенн непочитальників“, не вірячи в удачу наміреного діла. По справозданню почали ся інтерпеляції селян, котрим предсідатель позволив виговорити ся цілковито, так як се було уложено в програмі.

Замітнійші справи порушувані селянами (окрім справ льокальних) були слідуючі:

П. Сидорчук: чому військо не шанує руских свят? і чому посол не упоминає ся о се (!!!)? — Юрків з Ясенова про внесенн рогачок, про державні гостинці і про опуст податків. — Отець Паньків: Про довголітне жданн сотрудників на аспітанту і на так міаерну конгруу. — Кушпета з Гаїв старобридських: Про фонетикку, про німецький язык в сільських школах і почему Общество Качковско-

ГЕРТ ВАНДЕРДЕКЕН.

Оповіданн з Трансвалю.

(З німецького — Фр. Райтера.)

(Дальше)

Май ішла скорим кроком на гостинець, крики і сміхи дітей, що бавили ся. втихали щораз більше, деє далеко поза нею тїнь ставала щораз довша і довша.

Сим разом не помиляла ся. Тупіт кінських копит доходив до єї уший з кождою хвилиною щораз виразнійше, і наконєць показала ся перед нею сильна стая єї милого в єго карім. Коли доїхав до неї, зіскочив з коня.

— О, Герт'є! А ти де був? Чи ти гніваєш ся на мене?

При потахавчїм світлі вечірного сонця обняла она єго з любовю рукою за шию; він нахилив ся до неї, поцілував єї і пригорнув єї на хвильку щиро до себе, а она знала, що він тепер, хоч не сказав нічого, жалував того, що трохи був загнівав єя.

— Герт'є — шепнула она, коли він взяв єї погід руку а великий кониско ішов за ними — длячого ти став був якийсь такий як не свій?

— Чи ти будеш колись мати на стілько терпеливості — сказав він каючись — щоби простити мені, коли на мене прийде така примха? Я того не знаю? Часом мені здає ся, що

той злий дух сам від себе щезне від мене, скоро ми поберемо ся.

— Ти не годен собі й подумати, якою я лишаю ся нещасливою, коли ти так, не сказавши і слова, сїдаєш на коня і їдеш собі від мене.

— То лиш длятого, що мені себе самого лячно — сказав він. — Коли би я отворив губи, то певно сказав би щось такого, чоґо би мені опісля дуже жаль було. Я тогда сам не знаю, що зі мною діє ся; піду собі і знов все вєсть добре.

— Герт'є — сказала дівчина зажурена — иноді гадаю собі, що ти не віриш в мою любов так, як я в твою.

— Бо я знаю, що ти для мене за добра, та й для сєго самотного місця — сказав на то молодий мужчина скромно. — Тебе все люблять, та й мусять все любити! Але я — простий собі, нездалий до товариства хуторянин, ти мене любиш, бо не виділа доси ніякого другого.

— Ой, ти шукаєш причини, щоби висказати свою любов — сказала Май і засміяла ся. Та на дармо шукаєш. Як же можеш плести такі дурниці, Герт'є? — додала она поважно. — То значить не мати любови і розуму.

— Може — відповів він і зітхнув. — Щоже маю написати мойї тїтці і мому вуйкови? — спитала она.

— Чи хочеш поїхати?

— Не поїду, як би то було тобі прикро. Напишу їм, що мені тут так добре, що я тут так щаслива, що не хочу їхати до них в гостину — чи написати так, Герт'є?

Він не сказав на то нічого.

— Хотіла би я знати, як довго би они мене держали у себе — говорила Май дальше; — може який місяць. Я би хотіла поїхати, щоби їм показати, як я тут щаслива і як мало значить для мене їх нагла дружба.

— Коли то хочеш показати, то потребуєш лиш тут лишити ся.

— Мені майже здає ся, що ти мені не будеш вірити, коли я буду далеко — сказала дівчина обидженим голосом.

— Отже хочеш поїхати?

— Розуміє ся, що я хотіла би — відповіла она. — То ємо собою розуміє ся.

— Мені то якось не містить ся в голові; твої свояки тільки літ не журили ся тобою, аж тепер нараз говорять тобі, що тебе так люблять, що такі прихильні для тебе і запрошують тебе в гостину до себе. А то все лиш їв за проклятих грошій.

— А чомуж ти тому противний?

— А ти би їх зрекла ся, щоби комусь, хто тобі милійший як жите та цілий світ, зробити приягність? Ти би пожертвувала гроші для любови?

В сумерку вечірнім не могла она вже видіти єго лиця, але по незвичайнім звуці єго голосу змиркувала она ту призрасть, яка єго опанувала, і пристала охотно на єго гадеку:

— Герт'є, Герт'є, де ти подів свій розум!? Таже я охотно готова зречи ся всего для тебе. Не бій ся — сказала она і усміхнула ся щиро; лишу ся з тобою; нічо в світі нас не розлучить.

— Серденько, ти за добра для мене.

— Ні, Герт'є. Хто би хотів словити всі

го не дістає допомоги. Що-до тої інтерпеляції виручив посла п. Посевич, котрий сказав, що „Общество“ дістало би 10.000 зр. річної допомоги, если би прийняло фонетичку.

Отець Герасимович подякував послови за заходи около вихлопотання заосмотрення вдів і сиріт сьвященничих, о 5-літніх додатках для сьвященників, о долі дяків і знесеня рогачок, котре повинно би ввезти ся дорогою розпоряджень, наколи не буде функціонувати рада державна.

Паньківський з Кадлубек жадає вперше кваліфікацій для дяків, а опісля до перва для них получення їх долі, бо многі не заслужують на се. — Слюсарчук з Берлина жалував ся, що на рекурси в справі регуляції Стара належено по кількості зр. на декотрі громади оплати штемплевої.

Пилипшишкін з Чехів (видко, з табору духів і дуже добре поінформований часописями доходячими до Чехів) інтерпелював: 1) Чому посол з иньшими рускими послами не ішов? — 2) Чому належав до польського Кола? 3) І чому посол дає ся вибирати ковбасами і дреглями?

Окрім сего були і инші інтерпеляції і постуляти, як за ревізорів від рогачої худоби і за заведеня окружних лікарів (Кацялай з Дубя), про Іох Нурка і Дунавський (Юрків з Ясенова)

Інтерпелюваний відповів і пояснював всі порушені справи, покликуючи ся на многі свої безіди, котрі відятував з стенографічних справздань з Сейму, Дума і Делагацій, а многі перший раз з зачудованям почувли, що посол вже давніше виступав в тих справах, боронячи інтересів рускості, гр. кат. обряда, а особливо інтересів селянських. Помимо, що не було ні жандармів, ні репрезентантів ц. к. властей, збори відбули ся дуже поважно і прилично, бо всі узнали донесіельство заходів п. Барвіньского. Загальному вдоволеню дав вираз Павло Шмігель, господар, котрий подякував п. Барвіньскому за его труди, і просив, щоб дальше боронив народ руский і стан хліборобский, допомагаючи в зменшеню его тягарів; вкінци всі послови многодітствя, котре всі гримко відсьпівали

Н О В И Н К И.

Львів дня 30-го жовтня 1900.

— Торжественне отворене нового будинку женської семінарії учительської у Львові при ул. Сакраменток відбуло ся нині о 11-й годині перед полуднем. В торжестві взяв участь крім представителів духовенства і властей шкільних також п. Маршалок крайвий гр. Стан. Бадені.

— Рускому народному театрови в Бродях вело ся — як доносить — добре. Дано 12 представлень. Виступали там перший раз пп. Монастирські (она хороший мецо-сопран, він характеристичний актор). Дебютував також тенор п. Марущак в „Запорожці“ і дуже подобав ся. Дирекция навязала зносини з Лисенком і о. Кошком (о. Кошко пише музику „Дарини“ до слів Льва Лопатиньского). З Бродів переїздить театр до Тернополя. Ві рторок перше там представлене „Кляте серце“, в середу „Запорожень за Дунаєм“ і „Вечерниця“, в суботу „Малка Шварценкоф“ а в неділю „Нещасна любов“.

— Про новий напад Ботокудів на наших поселенців в колонії Люцені пише Курітібска „Prawda“ в останнім числі (з 20 вересня с. р.) ось що: „Як доносить „A. Republica“, комісар поліції в Ріо Негро повідомив телеграфічно шефа поліції держави Парани в Курітібі, що минувшої пятниці на польській колонії Люцені (лінія „Costa Carvalho“), Індіяни, нападши на поселенців, убили вісьмох мужчин, одну жінчину і одну дитину, то в разом 10 осіб“.

Як відомо напали були Ботокуди вже перед кількома роками на ту колонію і то власне на рускі лінії Люцені, що звуть ся „Moheма“ і „Yrosema“, тай убили тоді 19 руских душ (головов в Жовківщині і в під Веза). — Не знати, чи й сей свійжий напад постиг Русинів, бо не знаємо, чи лінія „Carvalho“ лежить в польській чи в рускій часті Люцені. — Люцена, то велика польска оселя в Парані, на самій граници сусідної полуднево-бразилійської держави Санта Катаріна, в сусідстві кочовиц дякого і лютого племені індійского Ботокудів. — Поляків осіло в Люцені 6.000 душ, переважно з Росії. По-за сею колонією польською поселено в роках 1895 і 1896 досить значне число галицько-руських поселенців

в окремі осели. — Число Русинів в рускій часті Люцені подає о. Кизима на три тисячі душ. Часть тої рускої оселі лежить як-раз найближше Ботокудів і то кільканайцять хат навіть на самім сьвятім місці ботокудским, на давних їх гробовищах. Ті поселенці найбільше виставлені на напади червонокожих дикунів.

— Родинна драма. Дмитро Каушак, господар з Герохоляни, богородчаньского повіта, віддав недавно свою дочку за муж за Гната Якового. Яковів з початку справував ся добре, працював пильно разом з родиною жінки на сьпільнім ґрунті; але від кількох місяців як би „щось до него пристушило“, не брав ся до роботи, цілими днями пересиджував в коршмі і послідній грінп з хати виносив за горівку. До дому вертав звичайно паний, бив без пощади бідну жінку, поки сон не замкнув ему очий. Плакала жінка, варікала старі перед сусідами, що зяг їм не вдав ся, але Гнат пив дальше і марнував майно, а на просьби і плач жінки відповідав буком. Дня 17 с. м. вернув Гнат паний з коршми і розпочав сварку з тестем а навіть пірвав ся до бійки. Старий Каушак так розлютив ся, що вхопив сокиру і кількома ударами цоложив труном невдачного зятя. Каушача увязнено і віддано до суду.

— Огні. В Лагодіві, перемишлянського повіта згоріли оногди дві селянські загороди вартости 7.800 кор. Огонь був імовірно підложений.

Т Е Л Е Г Р А Ф І Я.

Відень 30 жовтня. Вчора відбуло ся вінчане архикнязя Марії Ізакуляти Райнерії і кн. Роберга Віртембергского. По полудни відбув ся в честь новоженців галевий обід у архикнязя Райнера.

Рим 30 жовтня. Папа приймав вчора в базиліці сьв. Петра численних паломників, між ними до 100 осіб з Галичини.

Льндон 30 жовтня. Повертаючих з полудневої Африки охотників приймало місто з великим одушевленям.

Герг повія Маю ще раз по городі та полях і попри всі ті місця, котрі она любила, винів її на вершок горба, щоби востідне попрацати ся з заходячим сонцем, по під будинки хутора та кралів²⁾, де придивляли ся коровам, волам і коням а особливо Гергтовому карому, як они заїдали пашу, закляну їм на вечер. — До звиданя, до звиданя! — сказала Май зі словами в очах, коли вертала назад до хати.

Слідуючі дванайцять годин були як би сумнай невиразній сон; ніч минула ся а они і спали і не спали; відтак мався день. Все було давно готове; ніхто й не рушав сніданя; всі ходили засумовані, всім треба було розради.

Прийшла хвиля, коли треба було розтврати ся. Родителі цілували її і благословляли на дорогу; Льот'я з плачем кинулась їй на шлях; старші хлопці держались несміливо позад, але мати сказала: Поцілуй їх, поцілуй, моя дитинко; не вважай, коли їх знову побачиш, — а другі діти прибігли до неї та наставляли ся, щоби їх поцілувала. Герг казав, щоби спшити ся і поїхала відтак по грудистій дорозі з хутора поміжи засіяними полями та сіножатом, аж виїхала на гостинець, при котрім дикі черешні вкрили ся буля рісними цвїтом. Май оглянула ся поза себе, щоби ще послідній раз подивити ся на малу хатину з соломяною стріхою а відтак заплакала рісними слезами і заходячысь від плачу схилила головку Гергтови на груди.

— Піши до мене що дня, Герг'ю — сказала она обгирючи собі лице, коли нія з нею пращав ся. — Нехай я з тобою назад верну! Правда, ти будеш що дня до мене писати? — сказала она стискаючи его руку в своїй і споглядаючи на него благаючи очима.

твої найтайніші бажаня, мусів би бути хіба ангелом.

По вечери сего дня принесла она ему лист. — Маеш тут лист до моєї тети, Герг'ю — сказала она. — То таки найпевніше, коли ти сам завесеш его на почту. На всякий случай він написаний після твого бажаня.

Він взяв лист до руки і задуманий придивляв ся адресі, написаній її чужим і сьвідомим цілим почерком.

— Що ж ти написала? — спитав він і глянув їй в очі.

— Я написала, що мені байдуже про ню і її наглу др. жбу — відповіла она зробивши збиточливі очі і сьміючысь з торжественности его опаленого, бородатого лица. — Я написала, що знаю добре, що тота є нова любов то лиш ізза тих провлятих грошей, і що они всі дуже помиляють ся, коли гадають, що я така дурна....

— Направду, ти так написала?

— Герг'ю, ти ще мені не віриш? — відозвала ся она. — Розуміє ся, що я убрала ту відповідь в чемні слова.

— Здавало ся, як би він розчарував ся.

— Ти повинна була сказати їм то таки просто з моста.

Через кілька днів по тій розмові був Герг мовчавий, як би не свій. Робота на хуторі якось була ему опротивіла; або коли він до всхід сонця виїхав з братами на поле, то вертав назад, коли ще далеко було до полудня і нипав всюди, де гадав, що знайде Маріон. Не говорив ані словечка з нею; але здавало ся, як би він не міг видержати, щоби не мати її перед очима. Май сьміяла ся з тої его ревности — она сьміяла ся тепер частійше як бувало. Вертати до Капштадту вже їй відійшла була охота і она погодила ся радо з своїм новим життям. Герг уважав на ню а її вдоволеня як би его ривало по серци.

— Серденько — сказав він одного дня

до неї, коли она виїшла до города і дивила ся, як він довкола молодої яблїнки розкопував землю — Дарлінг¹⁾, я би хотів щось поговорити з тобою.

— Щось нового, Герг'ю? Може ти назначив день коли має бути весіле?

— Ні; але послухай, що я тобі скажу; диви ся, що я роблю.

При тих словах виймає він якийсь папір з кишені, подер его в її очах на дрібні кусці та показав їй її.

— Ах, мій лист, Герг'ю! — крикнула она з дива: Що ж то має значити? То ти не заніс его на почту?

— Дарлінг, ти мусиш поїхати до Капштадту — відповів він. — Гадка, що я тобі недовіряю, не давала мені словою. Я хочу тобі вірити, мій ангеліку, завжди і всюди, де би ти й не була. Відтак напишеш мені з Капштадту і дай мені знати, чи хочеш до мене вернути.

— Ах ні, Герг'ю, прошу тебе не жадай того — сказала она на то. — Який ти недобрый! Я гадала, що вже все в порядку; і я воліла би тепер лишити ся при тобі.

— Але я не міг би тепер позбути ся тої гадки, що я тобі не вірив, як би ти не поїхала — відозвав ся він живо. — Тота гадка мучила мене через цілий час, отже я хотів би як-раз, щоби ти поїхала.

Май старала ся вибити ему ту гадку з голови; але надармо. Герг як на що завзяв ся, так і мусіло бути. Ему здавало ся, що він в браку довіря до Маї відкрив в собі погану черту характеру і хотів за то відпокутувати і зробити жертву з себе. Ще того самого дня написали другий лист і післали на почту, а за десять днів було все впорядковане і спактоване і надійшов вечер перед виїдом.

¹⁾ Darling (чит. дарлінг) — слово англійске, значить: „наймилийша“.

²⁾ Краль — хата з глини у Кафрів і Готентотів в полудневій Африці, а відтак і село.

Льондон 30 жовтня. Кн. Християн Віктор шлезвигско-гольштинський помер в Преторії на тиф.

Льондон 30 жовтня. Лорд Робертс доносить о численних борбах, які велися між Деветом і англійськими генералами Бартоном і Кнором. Девет хотів перейти ріку Валь, але Англії не допустили до того.

Господарство, промисл і торгівля.

— Ц. к. Дирекція залізниць державних оповіщує: Пристань на Вислі в Надбжезю. Смі подає ся до прилюдної відомости, що на існуючій від 5 мая 1897 пристані над Вислою в Надбжезю, станції ц. к. залізниць державних уряджено особну станцію Надбжезе за пристань на Вислі служачу виключно для заграничного руху товарного з Висли на залізницю або на відворот і творячу в той спосіб безпосередне сполучення поміж ц. к. австрійськими залізницями північно-східними а російськими і німецькими пристанями над Вислою як і з морем Балтійським через Гданьск. Посилки в повижших реляціях належить адресовати до станції Надбжезе пристань на Вислі і то або до комерційної аєнтури і бюро спедиційного ц. к. австр. залізниць державних для пристані над вислянської „Гольдбаум і Ска“ або також до якого иншого відбартеля. Формальности графічні і цлові, як також переладоване товарів з вівів залізничних на кораблі на Вислі і на відворот поладжує виключно комерційна аєнтура і бюро спедиційне ц. к. австр. залізниць державних для пристані надвислянської „Гольдбаум і Ска“. Належитости комерційної аєнтури за агадані чинности суть подані в часті II, розділ А. під IX і XII локальної тарифи товарної ц. к. австр. залізниць держ., оскільки не ма для поодиноких звязків залізничних безсередних цін тарифових до Надбжези пристань на Вислі, в котрих ті належитости зачислені.

Череписка зі всіми і для всіх.

Просимо не присилати ані марок листових ані карт кореспонденційних, бо листовно не відповідаємо нікому.

Еразм Г. в Мель: 1) Неперемакаючі пологна, плахти до вкриваня возів і стирт, намети і т. п. вирабляють: Johann Jung, Wien II. Praterstrasse 59., Johann Löffler, Olmütz. — 2) Самоїзди (не самоходи — бо они не ходять лиш ідуть) або вози моторові, порушувачі моторами бензиновими, вирабляє фабрика Benz-a. репрезентация єсть у Відні, або фірма „Phebus-Aster“, репрезентант: John C. Kirsh, Wien I. Franzensring Nr. 16. Недавно тому показував ся такий самоїзд, дуже добрий і практичний, у Львові, котрий приїхав з Відня. Самоїздами можна їздити всюди і перевозити людей та всілякий набір, але лиш по мурованих гостинцях, а не таких дорогах, як декуди у нас, що вози застрягають в болоті. Найбільша перешкода ще лиш в тім, що они поки-що ще дуже дорогі. Самоїзд найновішої конструкції коштує до 16000 К. або 8000 зр. — Язловецький: Такої спеціальної фірми, котра нараховала би посади урядників банкових і купецких на цілу Австрію і заграницю, нема. Можна хіба анонсувати ся лиш в газетах за помощью таких бюр анонсових, як: Rudolf Mose, G. L. Daube, або Hasenstein & Vogler, котрі мають свої бюра по всіх більших містах, як Відень, Берлін, Липск, Гамбург, і т. д. Справами такими для Львова і Галичини займає ся дім комісовий Станіслава Коморницького, Львів, ул. Сикотуска, ч. 28. — К. С. 45 poste restante Тернопіль: Вашої оповістки з причин від нас независимих не можемо помстити. — Г. Б.: Щоби бути прийнятим до практики на експедитора поштового, треба мати бодай чотири класи шкіл середних, отже се не для Вас. Зі школою видловою можете хіба вступити до семінарії учительської, до якої школи фах. рільн. або промисл., старати ся о прийняті на курс пизарів пром., вступити на практику до торговлі і т. п. — Осип. М. в Пітр.: Тепер виходить зошитами дуже добрий і докладний словарь: Vollständiges Handwörterbuch

der deutschen u. der polnischen Sprache bearbeitet v. F. Konarski u. Ad. Inländer. Зошитів буде 90, а кожний по 60 с. (30 кр.), кожда сторона має 3 шпальти а всіх шпальт буде 9000. Наклад Moritz a Perles-a у Відні. — Пренумератор: Купити собі в Просвіті книжочку „Про вивлащеня під залізницю“ ціна 30 сотиків (15 кр.) а будете знати все що Вам потреба. Адреса: Товариство „Просвіта“ у Львові, ринок ч. 10. Треба долучити також на оплату поштову. — Антін Сов. в К.: Збрї як револьвери, рушницї, патилети і т. п. не вільно носити при собі без дозволеня властей і тогди треба мати завжди при собі т. зв. вафенпас, бо в противнім случаю жандармерия має право відобрати зброю. Ножів, револьверів, шпад укритих в пальцях не вільно носити а коли хто їх має то хіба лиш потайком. Т. зв. боксери (заліза на пальці до оборони) не уважають ся за зброю. — Цікавий у Львові: 1) Щоби фільцові капелюхи очистити з бруду, треба так зробити: змішати 5 великих ложок сальмякового спиритусу, 5 ложок міцного звичайного спиритусу (оковити) і штора ложки кухонної соли. Ту мішавину треба у фляшці дотї колотити, доки аж вся сіль не розпусить ся. Відтак вмачати в ту мішавину вовняний платок і витирати капелюх аж стане чистий. Наконєць витерти на сухо чистим полотном. — 2) Хто перерабляє капелюхи у Львові — то хіба будьте ласкаві вже самі роздітати. — М. С.: Амбасадор і послї при цісарських дворах дістають крім особистої платні ще й в двох так великі або й більші суми потрібні на репрезентацию (ну, а попри то як потреба і на всяку агітацию і оплачуваня всіляких відомостей). Платня і кошти репрезентаций бувають всілякі після того, як яка посада чи при великій державі чи малій, чи важнійша чи менше важна. Французский амбасадор в Берліні дістає н. пр. 32.000 марок платні, а 80.000 коштів на репрезентацию, а вже в Петербурзі при рівній платні амбасадора кошти репрезентаций доходять до 56.000 марок. Чи гадаєте, що в Берліні треба більшу роботу параді як в Петербурзі? Ні; там треба більше всего розвідувати ся, отже й платити тайним агентам та помічникам за всілякі вісти або й документи. — Андрух Ващук в Холлові: Рублі виміняє першій ліпший банк ані дешевше, ані дорожше як другий, лиш по курсі. Рубель стоїть тепер 2 К. 54 с. А на другий раз адресуйте на імя того, хто дає Вам відповідь. — О. З. з над Прута: Невитягнений ані тепер ані давніше. — (Дальші відповіді північше).

(Просимо присилати питання лиш на імя редактора Кирила Кяхнікевича, а не присилати ані марок, ані карт кореспонденційних до відповіді.)

Надіслано.

— 60.000 Корон вносить головна wygrana лотерей на дохід інвалідів, котра по відтрусеню 20% в готівці буде виплачена. Звертаємо увагу поваж. наших читателів, що тягненя відбуде ся 10 падолиста.

Ц. к. упр. галиц. акц. Банк гіпотечний у Львові

приймає від дня 1-го жовтня 1889 почавши
Вкладки на Касові Асигнати
4-процентові, платні в 30 днів по виповідженю
4½-процентові, платні в 60 днів по виповідженю
як також

Вкладки на рахунок білжучий

для котрих на жадане видає

Книжочки чекові.

Львів, дня 30 вересня 1899.

За редакцію відповідає: Адам Креховецький.

Він пустив свої очі на хвильку в долину.

— Буду, буду, моя мила — відповів він придушеним від плачу голосом — та й ти також. Не бій ся, час розлуки преміане борзо. Бувай здорова — бувай здорова моя мила — сказав він з тиха і усміхнувся набравши відваги, коли їх руки розлучили ся і поїзд рушив з місця. —

Одбого красною дня з весни по полудни, під конець жовтня сиділа Май Морріс, убрана хорошо і елегантно після найновішої моди, в сальоні свого вуйба, котрий мав свій двіроч в Рондешош, аристократичнім підгородю Кашштадту. Она мала як раз виходити, коли дістала лист від Герта, котрий мусіла насамперед перечитати.

Еї вуйба, пані Мільдред, елегантна дама в сорокових літах, сиділа на низькій фотели з як юсь вишивкою, або, як она казала з „артистичною роботою“ і була дуже занята; клубки шовку і заполочи порозкладала довкола себе; еї білі пальці, повні перстенів, таки бігали без упину по роботі; еї делікатне, бліде лице окружене кучерявим волосєм, було нахилене над роботою, котру держала на колінах.

— Що там Май, знов лист від тих добрих людей з півночі? — спитала она лагідним, солоденьким голосом.

— Від них — відповіла Май коротко і поступила ся від вікна, при котрім сиділа та читала лист, на середину комнати. Моя вуйночко, я гадаю, що мені би вже не чекати, лиш піти самій на прохід. Гріни вже не прийдуть.

— Алеж моя дитинко, тобі преці не яло ся іти самій — відповіла пані Мільдред. — Я певна, що они ще прийдуть. Ти так довго не була у нас і жила між людьми — я признаю охотно, що они добрі, але що яло ся або не яло ся для пані, на тім они зовсім не розуміють ся — тому й ти вже забула, чо

приличність, les convenances³⁾, вимагає. Але самій тобі виходити — таки годі, неможливо!

— Ні? — сказала на то Май, котра не могла в тім добачити нічого такого, щоби в яло ся.

— Ой ні, Май, таки рішучо неможливо. То не comme il faut⁴⁾. Але коли не прийдуть, то можемо преці обі пійти; хочеш?

— Дякую, моя вуйночко — відповіла Май чемно але без одушевлення.

— Я така рада з того, мені так приятно, що ти тепер тут коло мене, моя дитинко — говорила пані Мільдред дальше своїм дуже ввічливим способом — але я би й хотіла, щоби ти тут у нас була вдоволенна і щаслива. Мені то таки не хоче ся й в голіві помістити, що ти постановила собі побути у нас лиш один місяць, моя голубко. А ми маємо ще так багато поробити та постарати ся о дещо для тебе, заким будеш могла вернути до тих добрих людей — я все забуваю, як тому молодому мужчині на імя; але то не має нічого до річи — а тут єсть тільки знатних родич, а котрими я хотіла би тебе познакомити і у котрих би то би мевно сподобало ся.

— Алеж, любя вуйно — сказала на то Май — нащо Ви завдаєте собі тільки труду? Таже недалеко вже час, коли я стану жінкою Бура і мені вже нічого не буде потреба.

(Дальше буде.)

³⁾ Les convenances (слово французьке, чит.: „ля конвенанс“) значить: „то, на що всі годять ся“, „приятий звичай“, „товариска приличність“.

⁴⁾ Comme il faut (слова французські, чит.: „ком іль фю“) значить: „так, як повинно бути“, „як яло ся“.

Торговля вина ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЕРА у Львові

при ул. Краківській ч. 9
продає вино шампанське Йосифа Терла
і Спілки в Будапешті „TALISMAN SEC“
по дуже приступних цінах.

Велика військова золота і срібна

Передостатній тиждень!

Льотерія інвалідів.

ГОЛОВНА ВИГРАНА 60.000 Корон.

готівкою по відтягненню 20% на податок.

Льоси інвалідів по 1 короні поручають:

М. Йонаш, Віктор Хає і С-ка, М. Файгенбавм, Авг. Шеленберг і Син. Кіп & Штоф, М. Клярфельд, Самуел & Ляндав, Сокаль & Літен.

Значно зменшений вид артистичного вахляря, що появил ся з нагоди отвореня нового театру у Львові. На тім вахляри уміщені фотографії артисток і артистів як також директора Павликовського і вид театрального будинку. Ціна примірника **1 зр.** з пересилкою **1 зр. 25 кр.** На атласі в дуже красній оправі **3 зр.** з пересилкою **3 зр. 25 кр.** Головний склад в Агенції Дневників, Львів, Пасаж Гавсмана.

Ново отворена Агенція дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

приймає оголошення до всіх дневників

і також пренумерату на всі часописи краєві і заграничні.